

МАЙМУНАТА ГОДЕНИК

Превод от японски: Красимира Маврова, —

chitanka.info

Имало едно време един селянин. Един ден той се запътил към нивата си, където бил засадил зеленчуци, които в Япония се наричат „гобо“^[1], за да ги прибере. Но тези огромни корени били пораснали толкова много и се били вкоренели толкова здраво, че колкото и да се мъчел да ги отскубне от земята, селянинът все не успявал.

— Ох, че трудна работа. А като бях млад, ги изскубвах без дори да изпъшкам — говорел си селянинът и от челото му течала пот.

Тогава към него на големи подскоци се приближила една маймуна.

— Какво правиш, човече? — попитала тя.

— Вадя гобо — отвърнал селянинът.

— Но ти още нищо не си извадил. Чувам, че само пъшкаш.

— Права си. Не мога да измъкна нито един корен. Изглежда вече съм остарял и силите ми са отслабнали.

— Да ти помогна ли?

— Искаш да ми помогнеш? Ако го сториш за благодарност ще изпълня едно твое желание.

— И ще мога да получа това, което поискам?

— Разбира се.

— Така ли? Тогава ще ми дадеш ли една от твоите дъщери за жена?

— Искаш една от моите дъщери за жена? — учудил се селянинът. Той погледнал косматото лице на маймуната, кръглите очички и смешните червени бузи и му станало смешно. Помислил си, че маймуната се шегува.

— Аха, добре си го измислил. Аз имам три дъщери и ако ми помогнеш ще ти дам една от тях за жена.

— Наистина ли? Обещавам ти да не остане нито един корен гобо от нивата ти неприбран.

И маймуната веднага се заловила да вади корените. Червеното ѝ лице още повече почервенияло, но тя не спряла докато не свършила цялата работа. Селянинът ѝ благодарил и се накарал да се връща в къщи, но тогава тя му казала:

— Не забравяй обещанието си. Аз ще дойда да взема невестата си след три дни. Пригответе се и ме чакайте.

По обратния път селянинът все си мислел за обещанието, което така лекомислено дал на маймуната.

„Маймуната поиска да ѝ дам за жена една от моите дъщери. И аз обещах, защото мислех, че се шегува, но ако наистина дойде след три дни, какво ще правя? Струва ми се, че маймуната говореше сериозно. Не, това няма да стане. Какво ужасно обещание дадох.“

Той толкова много се разтревожил, че като се прибрал в къщи не могъл да изрече дори дума за поздрав. Оставил корените гобо на пода и седнал до огнището.

Жена му, като видяла колко странно се държи мъжа и след като се върнал от нивата, го попитала:

— Защо си толкова мълчалив, мъжо? Да не би да те боли нещо?

— Наистина, днес татко е много особен. Виж лицето му как е побледняло.

— Много странно, наистина — си говорели и дъщерите му.

— Ох, не ме питайте. Случи се нещо много неприятно. Ей сега ще ви разкажа — отговорил селянинът и им описал случката на нивата. Накрая казал:

— Ето това е причината за моята тревога. Маймуната иска да получи за жена някоя от вас трите. Ти какво ще кажеш? — обърнал се селянинът към най-голямата си дъщеря.

Тя се намръщила и отговорила сърдито:

— Не, аз няма да стана жена на една маймуна. За нищо на света.

— Да-а. Може би ти ще се съ согласиш? — попитал бащата средната си дъщеря.

— В никакъв случай. По-добре да умра, отколкото да стана жена на маймуна — отговорила и втората дъщеря.

— Щом казвате, че не искате, аз нищо не мога да направя, за да ви накарам. Но ако никоя от вас не се съ согласи да стане невеста на тази маймуна, ще се окаже, че аз съм лъжец. А аз винаги съм мразил лъжците — казал с болка селянинът.

Тогав се обадила най-малката дъщеря:

— Татко, аз ще отида.

Тя била още много млада, но по характер била добра и отстъпчива.

— Какво? Ти искаш да станеш жена на тази маймуна?

— Да, аз съм съ согласна да тръгна с маймуната — повторило още веднъж момичето. — Татко винаги е мразил лъжците. Виждам, че много страда, че може да стане и той такъв. Затова аз ще отида при

майmunата. Никога не трябва да се лъже. Дори и една маймуна да излъжеш е лошо.

— Да, наистина не трябва да се лъже.

— Аз отивам заради татко, но това не ме натъжава. Тъй като няма много време, нека да подготвим онова, което ще взема със себе си.

Бащата бил трогнат от постъпката на дъщеря си и казал с болка:

— Виновен съм пред тебе, дъще.

„Невестата на една маймуна трябва да живее в безлюден планински пущинак. Колко ли самотна ще бъде? Колко ли ще бъде тъжна?“ — така си мислел бащата, който много обичал най-малката си дъщеря и очите му се напълнили със сълзи.

— Ти си ни много мила — казала ѝ майката едва сдържайки сълзите си. Тя също най-много обичала своята най-малка дъщеря. Но успяла бързо да се съвземе и добавила:

— Щом като ще тръгваш, трябва да подготвим зестрата ти. Ще отидем до града да ти купим нов колан за кимоно, празнични гета^[2], а също и игли за косата ти.

— Не, мамо, няма нужда — отговорила девойката. — Не искам нито кимоно, нито колан, нито гета. Не ми трябва нито шкаф, нито тоалетна масичка.

— Добре, какво искаш да вземеш със себе си? Каж ми, моля те, какво искаш да ти купим?

— Каж ми, дъще, каж ми — обадил се от другата страна и бащата.

— Това, което искам да взема със себе си е една торба с ориз, каменно хаванче и дървено чукалце за хаванчето.

— Само ориз, хаванче и чукалце ли искаш да вземеш със себе си? И какво смяташ да правиш с тях?

— Аз много обичам оризови питки. Като имам тези неща, ще мога всеки ден да приготвям любимите си питки. А когато ги ям, ще мисля за вас, татко и мамо. Ще си спомням и за сестрите си.

Бащата кимнал в знак на съгласие. Майката извадила един голям чувал и го напълнила догоре с ориз. Бащата отишъл до града, за да купи каменно хаванче и дървено чукалце. С това подготовката завършила.

Ето, че настъпил третият ден.

— Добър ден! Ето ме и мен! — каза маймуната като влязла с тромава походка в двора. — Дойдох да взема една от дъщерите ти за жена, както ми обеща. Сигурно вече сте приготвили нещата на булката — каза маймуната на бащата.

— Всичко сме приготвили и те чакаме — отвърнал бащата и замълчал.

— Тогава мога да отведа невестата си, нали? — каза маймуната и погледнала към дъщерите на селянина. — Ти имаш три дъщери. Коя от тях е моята невеста? — попитала маймуната, като въртяла глуповато очи и оглеждала момичетата.

— Аз съм твоята невеста — отговорила най-малката дъщеря.

— Ще вървим заедно, затова ми дай нещата, които ще вземеш със себе си, аз да ги нося. Да. Това, това и това. — Маймуната вдигнала вързопите. Но останала много учудена:

— Колко са тежки! Но щом са за теб, няма как, ще трябва да ги нося.

После метнала на гръб чувала с ориза, отгоре сложила хаванчето и най-накрая дървеното чукалце.

— Ох, че е тежко. Ще ми бъде трудно, докато ги занеса горе в планината. Е, да тръгваме — подканила маймуната девойката и те излезли от къщи.

Бащата и майката гледали след дъщеря си, докато се изгуби от погледа им и тъжно си говорели:

— Дали ще можем да видим поне още веднъж детето си?

— Може би ще дойде да ни види някой път.

Най-малката дъщеря също много пъти се обръщала да погледне родната къща и после тръгвала отново след маймуната.

Те се отдалечили от селото и се заизкачвали по стръмен планински път. Той минавал покрай буйна планинска река. Край реката растяла надвесена над водата планинска вишна. Тъкмо тогава тя била разцъфнала цялата и била много красива.

— Колко красиви цветове! Искам една клонка — каза девойката като се спряла и загледала нагоре.

— Щом искаш, ще ти откъсна — каза маймуната. Нали маймуните са чудесни катерачи, тя лесно се качила на дървото.

— Тази ли искаш? — попитала тя като хванала с ръка една клонка.

— Не, по-красива е онази горе.

— Добре — казала маймуната и се качила по-нагоре. Тя посочила с ръка друга клонка и отново попитала девойката:

— Тази ли?

— Не, не. Не тази, а ето онази.

— Добре — отново се съгласила маймуната и се прехвърлила на друг клон. Клонът леко се разклатил. Маймуната носела на гърба си чувала с ориза, каменния хаван и дървеното чукалце, затова била по-тежка от обикновено.

— Тази клонка ли?

— Да, точно тая — отговорила девойката.

— Добре — казала маймуната и откъснала клонката. Но в този момент тежкия товар се разлюлял и тя загубила равновесие. Ръцете и се изплъзнали от клона и тя паднала с плисък в потока. Водата била много буйна, маймуната не успяла да изплува и потънала.

А девойката тръгнала обратно към къщи.

— Вижте, вижте, дъщеря ни се завръща — зарадвали се майката и бащата на неочакваното избавление на милата им дъщеря.

— Колко е хубаво, че се върна. Колко е хубаво — радвали се и сестрите ѝ.

[1] Корен със специфична миризма и дължина от 50 см до 1 м, който се приготвя за храна варен, печен или се използва като подправка. През лятото цъфти с лилави цветове. Бил е пренесен в Япония от Китай. ↑

[2] Японски дървени сандали. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.